

Efter min Mening er der nemlig ikke deri paa nogenfømhelst Maade udfondret fra hinanden de Begreber, som skulde klares igjennem Lovgivningen; kongelige Forordninger, Vedtægter, og Instructioner, de ere paa den forunderligste og uklareste Maade blandede ind imellem hinanden, saaledes at der ikke er Noget, der kan siges: hvad trænges der til som Lov, hvad som kongelig Forordning, hvad som Vedtægt, og hvad skal der blive tilbage for Politichefen som Instrux for hans Undergivne. Jeg kan ikke komme bort fra den Erkjendelse, at den, der har skrevet denne Lov, ikke alvorligt har tænkt paa, hvad Grundloven fordrer, og hvorledes den organiserer Staten; han har ikke værget os imod Communens Forsøg paa at trænge sig ind paa Statens, paa Lovgivningens Gebeet, han har ikke værget Kongen, men har ladet Communen trænge ind paa det, som er kongelig Forordning, som Kongen fra sin Side er berettiget til at fastsætte. Jeg bebrejder ikke Communen, at den har forsøgt at gjøre sig gjældende langt ud over sit Omfang, men jeg bebrejder den ærede Minister, at han ikke har kunnet see det, at han ikke har virket derimod, at han ikke har fundet Midlerne til at opstille ganske andre Bestemmelser. Naar vi i dette Dieblik skulde gaae over til en anden Politiforordning, saa er det, der er det Væsentlige for os Borgere her i Staden, at faae en Definition af vor Ret ligeoverfor Politiet og af Politimagtens ligeoverfor os; men dette er overladt til det Kjendskab, som vi have deels af Sædvane og deels af gamle Forordninger, som for længe siden ere glemte af de Fleste. Den samme Vilkaarlighed, som for Dieblicket er tilstede, vil efter Lovudkastet fremdeles blive bestaaende; thi der er Ingen, der, efterat han har faaet dette Lovudkast i sin Haand, veed, hvad hans Ret er. Hvori ligger det, at vi i denne Henseende ikke kunne komme videre? Det ligger deri, at vi ikke først have forsøgt paa at ordne det, som først maa være ordnet, forinden vi kunne gaae videre, og det er Domsmagten her i Landet; og hvorfor er det gaaet, som det er? Fordi vi tænke ikke paa Doms-

magten, men paa Dommerne, deres Sønninger og deres Corporation. Saalænge vi ikke kunne komme bort derfra, komme vi ikke til at ordne Forholdet. Jeg havde ikke ønsket, at være den, der udtalte dette, jeg havde ønsket at tie dermed, for at see, om der ikke var nogen Anden, der vilde reise sig og lade Ministeren høre dette, for at erfare, om man virkelig oversaae det, om man virkelig var saa forblændet, saa indtaget af den Maade, at betragte Samfundet paa, som det, der skulde føde visse Mennesker, disse Planter, som voxe op under Universitetets Beskyttelse, istedetfor at organisere det. Uagtet jeg har hørt Mange udtale sig i denne Sag, kan jeg dog ikke sige, at der er Mange, der alvorlig have taget dette Hensyn under Overveielse; den, der efter min Mening nærmest har havt det for Øie, er den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 8de Valgkreds (C. W. Rimestad); han er den, der er gaaet nærmest ind paa dette Gebeet; foruden ham har Ingen gjort det.

Da vi begyndte Forhandlingerne om denne Sag, var der et æret Medlem (Ville), som gav os en morsom Artikel, ja, jeg kan sige, i et digterisk, rosenfarvet Skjær meddeelte os en Beretning om de engelske Forhold og derpaa lagde sig magelig tilbage i sin bløde Sænestol og drømte om Begivenhederne her i Landet saaledes, at han kom til at see Politiet som en Caricatur, istedetfor at Publikum dog var nærmere til at være det. Og hvad kom saa det ærede Medlem til at slutte med? At denne Lov skulde være en Forgænger for den Folkeopdragelse, som han troede var ønskelig og nødvendig. Han slutter nemlig sit Foredrag saaledes: „Saasnart derimod det nye System er traadt i Rive, saasnart det viser sig at have Betingelserne for en heldig Virkning, saa bliver ogsaa den Fordring berettiget til Befolkningen, at den paa sin Side skal undergaae en Fornyelsesproces, og saaledes bliver ogsaa denne Reforms Gjennemførelse en Betingelse for og et Middel til Folkets Opdragelse“.